

Hölgybogár és Bobcica

(Regényrészlet)

I. fejezet

Akármerre bóklászott is, Bobcica sohasem indult el otthonról kedvenc ásója nélkül. Ez annak ellenére vált szokásává, hogy korántsem volt egy világjáró alkat. Sőt, a falubeliek kifejezetten otthonülőként ismerték. Többnapos utakra, külföldi nyaralásokra soha nem vállalkozott, hiszen akkor ki viselte volna gondját növényeinek? Márpedig Bobcica Hölgybogár mellett a növényeit szerette legjobban. Ez azonban állandó szolgálatot jelentett számára.

Pontosan tudta, hogy melyik növénynek mennyi napfényre és vízre van szüksége, mikor kell elültetni, átültetni, megmetszeni vagy elvetni, egyszerűen mindent tudott, amit egy magafajta kertész csak tudhat. És igaz, egyedül élt, de sohasem magányosan. Hiszen növényei mindig biztosítottak számára társaságot. Barátságukat és hálájukat pedig burjánzással, növekedéssel mutatták ki. Többszörösen díjnyertes tökök, kitüntetett gyógynövényteák, aranyérmes virágméz, megyei bajnok paradicsomok tanúszkodtak hozzáértéséről és odaadásáról. Persze Bobcica szeretete nem korlátozódott saját üvegházának, gyümölcsöskertjének és veteményesének lakóira. Bobcica a világ összes füvéért, fájáért, gazáért és virágjáért egyformán rajongott. És mivel amit szeretünk, azt sokszor birtokolni is akarjuk, így Bobcica sem volt soha elégedett gyűjteményével. Egyre többre és többre vágyott...

Lassanként távoli tájakról kezdett ábrándozni, tengerparti növénygyűjtésekről, világhírű botanikus kertek bejárásáról képzelgett. Míg egykor éberem figyelte a pázsitot, vagy az árok szélét pásztázta kíváncsian, utóbb azon kapta magát, hogy traktorja helyébe egy fel-

térképezetlen flórájú sziget felé tartó bárkát képzel, az ekéje nyomán kiforduló göröngyöket a víz habjainak látta. A gólyák pedig – amelyek az ilyen alkalmakat mindig kihasználták egy kis falatozásra – flamingóként és vijjogó sirályokként tűntek fel a szeme előtt.

Egy februári délutánon aztán azzal szembesült, hogy nem akadt semmiféle tennivalója. Hiába sétálta körbe a házat, az udvart és a télikertet, hiába ellenőrizte le többször is naptárát és a kalendáriumot. Minden hiába volt. A tél és ezzel együtt a hó is makacsul tartotta magát. Meglátogathatta volna persze Hölgybogarat, de nem akarta feltartani munkájában. Könyvtárba is mehetett volna, de már az összes könyvet kiolvasta a tél folyamán. Annyira unatkozott, hogy még nénikéje is eszébe jutott, pedig őt, rendes körülmények között, a háta közepére sem kívánta. Miközben azon töprengett, hogy mihez is kezdjen, valami megmoccant a szíve környékén és apródonként, akár a kiírthatatlan tarack az ágyásokban, szétáradt a testében. De ez a valami nem egyszerűen szétterjedt, hanem makacsul bevette magát minden porcikájába, minden gondolatát eltérítette. Menni, menni, menni... mintha megbabonázták volna. Nem volt tovább maradása otthon.

Megtapogatta hátizsákját és örömmel nyugtázta, hogy kedvenc ásója a szokott helyén pihen. Feltöltötte uzsonnásdobozát és termosztát, majd némi váltóruhával és növényhatározójával egyetemben táskájába süllyesztette. Ezután bezárta a kertkaput, a rozsdás kulcsosomót pedig egy cserép alá rejtette. Nem köszönt el senkitől, üzenetet sem hagyott. Nem akarta, hogy olyan kérdéseket tegyenek fel neki, amelyekre maga sem tudta a választ. Sem útiterve, sem úti célja nem volt.

Besötétedett, mire a Bagolyvonat, rajta Bobcicával begördült a város zsúfolt, zajos pályaudvarára, amelyet Bobcica ki nem állhatott. Ezúttal is minél előbb tovább szeretett volna állni. Gyorsan keresett egy menetrendet. A peccéses, kopott papírt bogarászva megakadt a szeme az egyik gyorsvonat végállomásának nevéen: Tengerpart. Ráadásul fél órája volt még a vonat indulásáig. *Pompás* – gondolta, majd megkereste a jegypénztárt.

Maga sem tudná megmondani, hogy mennyi időt töltött a tenger mellék felfedezésével. Talán két napot, talán egy egész hetet. Ahogyan a nyugalom visszaköltözött a lelkébe, úgy vesztett jelentőségéből az idő. Csak ő volt és a növények. Hátizsákját lassacskán megtöltötte a legkülönfélébb magokkal és palántákkal. Először az uzsonnásdoboz, majd fokozatosan a ruhái is kiszorultak belőle.

Amikor már minden zseb és rekesz megtelt, Bobcica leült a néptelen tengerpartra, és a hullámok zenéjét hallgatta. Most hüvelykujjában indult meg valamiféle nyugtalanító motozás, ami eszébe juttatta otthonát és Hölgybogarat. *Azt hiszem, ideje hazaindulni* – jelentette ki magának. Feltápáskodott, leporolta nadrágját, de mielőtt elindult volna, hogy jegyet váltson a hazaútra, eszébe jutott valami. Valami, amiből mindenképpen szereznie kellett még.

A hosszú vonatutat követően, amikor éppen dugig tömött hátizsákjával, kezében pedig egy hatalmas adag sárga virággal próbálta magát keresztülverekedni a város pályaudvarán, egyszer csak egy kedves hangot hallott a háta mögül:

– *Nicsak, mimózák! Mennyi egy csokor ára?* – kérdezte a kedves hang.

– *Nem eladó* – akarta mondani Bobcica, de a száján előbukkanó szavak mégis mást jelentettek. Mire eljutott a falujáig, legalább egy tucat kedves hang kérdezte ugyanazt, és Bobcica egyiknek sem tudott nemet mondani. Így mire hazaért, már csak két bokrétát szorongatott a kezében. Gyorsan vázába tette őket, ő maga pedig nekilátott, hogy méltó helyet keressen tengerparti szerzeményeinek. Növényei kissé féltékenyek voltak ugyan új szomszédjaikra, de Bobcica hazatérésének nagyon örültek. Mikor Bobcica mindennel végzett és az ablakpárkányon lévő mimózákra tekintett, csak akkor vette észre, hogy odakinn a hó olvadásnak indult, a kerti úton pedig egy ismerős alak tartott sietős léptekkel a bejárati ajtó irányába.

Ettől a kalandtól kezdve Bobcica nem álmodozott annyit egzotikus utakról, távoli vidékekről, jóllehet minden évben egyszer, amint elérkezett az az unalmas februári délután, kámforrá vált, hogy néhány nappal később, kezében egy csokor mimózával állítson be Hölgybogár házába.